

„Naa, det veed du ogsaa! Jeg er vist kommen for Skade at vække Sensation med den Historie. Det var ellers ikke Meningen. Det hele kom ganske naturligt. Jeg saae, at Sygeplejersken var overanstrengt, og Pigerne har i Forvejen nok at gøre. Saa ofrede jeg en Nats Søvn. Det er det hele. Jeg kan virkelig ikke i den Anledning tage mig selv højtidelig som barmhjertig Søster.“

„Hvorfor siger du nu saadan, Jytte?“

„Fordi jeg synes, at der bliver gjort et ganske urimeligt Væsen af Folks Barmhjertighedsgerninger. Min gamle, kloge Ven Professor Ole Knudsen plejede at sige, at det var den menneskelige Natur imod at gøre noget gratis. Derfor tog man sig altid paa en eller anden Maade betalt for sine Velgerninger. Selv om man ikke havde nogen himmelsk Fader over Skyerne, som man skulde gøre sig velbehagelig for i Haabet om passende Vederlag, saa lod man sig alligevel sjelden nøje med Bevidstheden om simpelthen at have gjort sin Pligt, naar man hjalp en Medvandrers over en Grøft. Saa mange var Ordene!“

„Ja, du maa undskylde — men det er mig for indviklet.“

„Kan du huske Anna Mohn — hende, der blev Diakonisse? Det vakte jo en saa umaadelig Begejstring, at hun foretrak at pleje Syge og gaa med Bækkener, skønt hendes Far var saa rig, at hun kunde gøre sig Livet behageligt paa alle Maader. Hende har jeg netop tænkt en hel Del paa de sidste Dage. Hun var mig altid inderlig imod. Den Slags Folk bliver straks saa uhyggelig selvgode. De tror, at de opofrer sig for andres Skyld, og saa nyder de bare deres egen Fortræffelighed. Saadan er vi Mennesker i vore allerbedste Øjeblikke. Narcis! Narcis!“

Meta var bleven stille. Hun genkendte nu rigtig sin Veninde fra gamle Dage i København, naar Jytte sad i Gyngestolen med Haanden under Nakken og trevlede alting op, saa man tilsidst hverken vidste ud eller ind. Om det saa var Stillingen, saa var den akkurat den samme nu.

„Hvor er du underlig!“ sagde hun; men det var ikke — som i de unge Pignedage — et Udtryk for Beundring.

„Jeg veed det nok. Naar du blot vil tro, at jeg ikke er det med min gode Vilje. Jeg tænker undertiden paa, om jeg ikke er kom-